

Sygn. akt III AUa 849/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Maria Pietkun (spr.)

Sędziowie: SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa z zakresu ubezpieczeń społecznych

na skutek apelacji W. B.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 lutego 2017 r. sygn. akt VIII U 1324/16

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I oddalił odwołanie wnioskodawczynie W. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 4 października 2016 r., w której stwierdzono, że podlega ona ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych od 1 grudnia 2015r., a w punkcie II zasądził od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawczynie W. B. od 21.10.2011 r. prowadzi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą, z siedzibą w O.. Z tego tytułu wnioskodawczynie była od 21.10.2011r. zgłoszona do ubezpieczeń społecznych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych na terenie Polski.

W dniu 01.12.2015 r. wnioskodawczynie zawarła z firmą (...) s.r.o. z siedzibą w Republice Słowackiej, umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której miał wykonywać pracę promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy, za określonym w niniejszej umowie wynagrodzeniem. Miejsce

pracy określono, jako Republika Słowacka. Pracę miała być świadczona w wymiarze 10 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem 40 euro miesięcznie.

Wnioskodawczyni uzyskała również registracyjny list FO z nadanym numerem Rodne číslo (nr ubezpieczenia).

W dniu 26.01.2016 r. organ rentowy otrzymał wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z podjęciem zatrudnienia na terenie Słowacji, za okres od 01.12.2015r. do nadal, przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W toku postępowania wnioskodawczyni przedłożyła umowę o pracę z 01.12.2015r. zawartą z firmą (...) s.r.o. na czas nieokreślony oraz potwierdzenie zgłoszenia do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z nadanym numerem ubezpieczenia.

Organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające na okoliczność ustalenia właściwego ustawodawstwa z zakresie zabezpieczenia społecznego od 01.12.2015r.

W toku postępowania stwierdzono, iż firma (...) s.r.o. jest spółką fikcyjną, zaś jej pracownicy w rzeczywistości nie świadczą pracy na terenie Słowacji.

Wobec powyższych danych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, iż wnioskodawczyni wykonując działalność gospodarczą na terenie Polski od 01.12.2015 r. podlega ustawodawstwu polskiemu.

Organ rentowy o okoliczności ustalenia polskiego ustawodawstwa poinformował wnioskodawczynię oraz słowacką instytucję ubezpieczeniową pismem z dnia 9.08.2016r, w którym wskazano, że decyzja w przedmiocie ustalonego ustawodawstwa będzie mogła być wydana dopiero wówczas, gdy tymczasowe ustalenie ustawodawstwa stanie się ostateczne, a więc nie wcześniej niż po upływie 2 miesięcy od poinformowania o tym słowackiej instytucji ubezpieczeniowej. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa odebrała informację w dniu 16.08.2016r i nie zgłosiła zastrzeżeń do dnia wydania decyzji.

Organ rentowy wobec ustalenia, że wnioskodawczyni w związku z brakiem zbiegu wykonywania pracy najemnej na terenie Słowacji i pracy na własny rachunek na terenie Polski, podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego, i dlatego wydał zaskarżoną decyzję, stwierdzającą, iż powódka prowadząc działalność gospodarczą na terenie Polski od 01.12.2015r. podlega ustawodawstwu polskiemu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Odwołując się do poszczególnych aktów prawa Unii Europejskiej zaznaczył, że warunkiem ustalenia dla wnioskodawczyni ustawodawstwa Republiki Słowackiej w zakresie ubezpieczeń społecznych w spornym okresie jest udowodnienie, iż umowę o pracę z firmą (...) s.r.o. wykonywała na terenie Słowacji. Zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawczyni, zarówno w postępowaniu przed organem rentowym, jak też w postępowaniu toczącym się przed tym Sądem nie wykazała aby praca na terenie Słowacji nie miała charakteru marginalnego. Z tych też względów Sąd I instancji podkreślił, że zasadnie organ rentowy uznał, iż wnioskodawczyni prowadziła działalność gospodarczą w Polsce i to z tej podstawowej działalności osiągała dochody, a praca na rzecz firmy (...) miała jedynie dodatkowy charakter, zważywszy na wymiar czasu pracy i osiągnięte tam wynagrodzenie. Mając powyższe na uwadze wnioskodawczynię uznać należało za osobę wykonującą aktywność zawodową w tylko jednym państwie członkowskim i w związku z tym podlegającą ustawodawstwu ubezpieczeniowemu tego właśnie państwa, zgodnie z rozporządzeniem 883/2004. W związku z ustaleniem, że zatrudnienie wnioskodawczyni na terenie Słowacji miało charakter marginalny, brak było podstaw do ustalenia w stosunku do niej ustawodawstwa według zasad określonych w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji nie doszukał się podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawczyni i orzekł o jego oddaleniu w oparciu o powyższe przepisy oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach w pkt II zaskarżonego

wyroku oparto na przepisie art. 98 k.p.c., w zw. z par. 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r, poz. 1667).

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła w całości wnioskodawczyni w drodze apelacji, zarzucając temu wyrokowi co następuje:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 16 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 przez jego niezastosowanie, co skutkowało zaniechaniem zwrócenia się do instytucji właściwej na Słowacji w celu wyjaśnienia wątpliwości, w zakresie marginalności pracy wykonywanej przez wnioskodawczynię na terenie Słowacji, podczas gdy organ rentowy nie posiadał kompetencji do rozstrzygnięcia w zakresie marginalności na podstawie polskich uregulowań;

b) art. 14 ust. 5 lit. b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 w związku z art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE L. 2004.166) zwanym dalej „Rozporządzeniem podstawowym”, poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uznaniu, iż praca wykonywana przez wnioskodawczynię na Słowacji miała charakter marginalny, co skutkowało uznaniem, iż ubezpieczona nie podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych i w konsekwencji oddaleniem odwołania;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na piśmie słowackiej instytucji z dnia 9.08.2016 r., z pominięciem natomiast dokumentów przedstawianych przez wnioskodawcę, w szczególności w postaci umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2015 r., dokumentu potwierdzającego zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego na terenie Słowacji (registracyjny list FO), potwierdzeń otrzymywania wynagrodzenia, co skutkowało uznaniem, iż charakter wykonywanej przez wnioskodawczynię pracy na rzecz spółki (...) s.r.o. na terenie Słowacji należy uznać za marginalny;

b) zarzut nieważności postępowania - art. 477“§ 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. polegający na niewezwaniu do udziału w sprawie pracodawcy wnioskodawczyni - spółki (...) s.r.o. jako zainteresowanego, co skutkowało pozbawieniem podmiotu zainteresowanego jako strony możliwości obrony swoich praw w niniejszym postępowaniu.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że w okresie od dnia 1 grudnia 2015 r. wnioskodawczyni podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpatrzenia oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., sygn. akt II UZ 52/99, opubl. OSNP 2000/15/601). W sprawie niniejszej, zainicjowanej odwołaniem W. B. od decyzji organu rentowego z dnia 4 października 2016 r. spór w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczył tego, czy od dnia 1 grudnia 2015 r. w stosunku do wnioskodawczyni ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Ocenę zasadności zarzutów apelacji rozpocząć należy od zarzutu najdalej idącego, tj. zarzutu nieważności postępowania. Zarzut ten okazał się niezasadny, bowiem w ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie dotyczącej ustalenia, ustawodawstwu jakiego państwa w zakresie ubezpieczeń społecznych ma podlegać osoba prowadząca

działalność gospodarczą i wykonująca pracę najemną na terenie dwóch różnych państw członkowskich, pracodawca nie jest osobą zainteresowaną w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c., gdyż powyższa sprawa nie dotyczy bezpośrednio jego praw i obowiązków. Niniejszy spór, z uwagi na treść spornej decyzji, odnosi się do podlegania wnioskodawczyni ubezpieczeniom społecznym według polskiego ustawodawstwa z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Z tego względu pracodawca słowacki nie jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego, stroną w sporze pomiędzy wnioskodawczynią, a polskim organem ubezpieczeniowym.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji i podziela dokonaną na ich podstawie ocenę prawną zasadności odwołania ubezpieczonej. Wbrew zarzutom apelującej, Sąd Okręgowy przeprowadził staranne postępowanie dowodowe, w oparciu o które poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz wywiódł wnioski w pełni uprawnione wynikiem tego postępowania, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. Dokonana subsumpcja ustaleń faktycznych do mających zastosowanie przepisów prawa materialnego nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego.

Następnie, wskazać należy, że dla ustalenia podlegania określonemu systemowi ubezpieczeń społecznych przez osobę wykonującą równocześnie pracę najemną oraz pracę na własny rachunek na terenie różnych Państw Członkowskich Unii Europejskiej mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L 04.166.1)-zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym” oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.U.U.E.L .284.1)-zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”.

Od daty bowiem wejścia Polski do Unii Europejskiej osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego z Państw członkowskich oraz prowadząca działalność na własny rachunek w Polsce, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.). Wynika to z przyjętej w art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zasady, że osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego, oraz z treści art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie, zgodnie z którym osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określonemu zgodnie z przepisami ust. 1. tj. ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część swej pracy w tym Państwie Członkowskim lub ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności zatrudniającego ją przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli osoba ta nie wykonuje znacznej części swej pracy w Państwie Członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania.

W rozpoznawanej sprawie istotne znaczenie mają przepisy art. 16 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego. Zgodnie z art. 16 ust. 1 tego rozporządzenia, osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, a stosownie do art. 16 ust. 2 wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu. Jak stanowi art. 16 ust. 3, tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o

niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę podziela wyrażone w orzecznictwie stanowisko, że w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego następuje tylko wstępne określenie ustawodawstwa, które ma charakter tymczasowy, a zatem nie przesądza o tym, że wskazane w tym trybie ustawodawstwo jest właściwym dla ubezpieczonego. Ustalenie ustawodawstwa w trybie art. 16 ust. 2 nie zawsze musi oznaczać, że ustawodawstwo to zostanie określone w oparciu o przepis art. 13 rozporządzenia podstawowego. Natomiast zawsze takie tymczasowe wyznaczenie uruchamia procedurę zmierzającą do ostatecznego określenia ustawodawstwa w danym przypadku (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2015/13). Zatem instytucja krajowa może - ustalając tymczasowo ustawodawstwo - wskazać na ustawodawstwo polskie, a więc inne, niż wynika z normy kolizyjnej zawartej w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zwłaszcza mając wątpliwości, czy istotnie mamy do czynienia ze zbiegiem tytułów ubezpieczenia, w szczególności czy wnioskodawca świadczy pracę w innym państwie unijnym. Istotne jest, że organ rentowy, dysponując przedłożonymi przez wnioskodawczynię szczerką dokumentacją, w tym umową o pracę z dnia 1.12.2015r. oraz dokumentem nadającym wnioskodawczyni nr ubezpieczenia na terenie Słowacji, po bezskutecznym wezwaniu wnioskodawczyni do złożenia wyjaśnień dotyczących charakteru świadczonej zagranicą pracy oraz przedłożenia innych dokumentów dotyczących prowadzonej przez nią działalności gospodarczej na terenie Polski, w piśmie z dnia 9 sierpnia 2016 r. tymczasowo wskazał polskie ustawodawstwo, mając uzasadnione wątpliwości co do podlegania ubezpieczeniu społecznemu na terenie Słowacji, w związku z ustaleniem marginalnego charakteru zatrudnienia u podmiotu wskazanego przez wnioskodawczynię jako jej pracodawca.

Sąd Najwyższy w wyroku dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III UK 61/15, podkreślił, że organ rentowy nie ma obowiązku wydania decyzji korzystnej dla wnioskodawcy w każdym przypadku złożenia przez niego wniosku wskazującego na właściwość innego państwa. Wskazał też, że instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwość co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz może chodzić jedynie o wątpliwość co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewność co do tego, czy osoba wnioskodawcy jest objęta systemem ubezpieczenia w więcej niż jednym państwie. W rozpoznawanej sprawie o usunięciu takiej wątpliwości polskiego organu rentowego przesądziła okoliczność, że po dokonaniu ustalenia o tymczasowym podleganiu wnioskodawczyni w spornym okresie polskiemu ustawodawstwu, słowacka instytucja ubezpieczeniowa, zawiadomiona przez organ rentowy pismem z dnia 9 sierpnia 2016 r. (odebrany 16 sierpnia 2016 r.), nie zgłosiła do tych ustaleń jakichkolwiek zastrzeżeń. Na tej podstawie należało uznać, że ZUS wszczął procedurę wynikającą z art. 16 rozporządzenia wykonawczego, ustalił jako tymczasowe ustawodawstwo polskie, zaś instytucja słowacka w terminie 2 miesięcy wskazanym w art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia nie zakwestionowała tego stanowiska, a końcowo okazało się, że podstawą uzgodnionego przez obie instytucje stanowiska co do właściwego ustawodawstwa było to, że nie zaistniały przesłanki do zastosowania prawa materialnego tj. art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Ustalenie właściwego ustawodawstwa, które nie jest zgodne z zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, może być również rezultatem ustaleń instytucji miejsca, w którym według twierdzeń wnioskodawczyni miała być świadczona praca, że w istocie praca ta nie była świadczona w wymiarze większym niż marginalny i nie mogła z tego względu stanowić tytułu do podlegania ubezpieczeniom w tym państwie. Wszczęta procedura uzgodnień, prowadzona w oparciu o przepis art. 16 i 5 rozporządzenia wykonawczego, może bowiem doprowadzić do takich ustaleń instytucji państwa, w którym praca miała być świadczona, i w konsekwencji uzgodnienia przez obie instytucje wspólnego stanowiska, że nie może mieć zastosowania ustawodawstwo wskazane art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. To zaś oznacza, że procedurę uzgodnień można zakończyć tylko stwierdzeniem, iż zastosowanie mogło mieć w takiej sytuacji tylko ustawodawstwo państwa, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza. Niezasadny zatem okazał się zarzut naruszenia art. art. 14 ust. 5 lit. b Rozporządzenia nr 987/2009 w związku z art. 13 ust. 3 Rozporządzenia nr 883/2004 (pkt 1b apelacji).

Następnie, trzeba zwrócić uwagę na to, że z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego wynika, iż praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. W ramach umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2015 r. wnioskodawczyni miała wykonywać pracę promotora usług i produktów świadczonych przez pracodawcę albo klientów pracodawcy, jako miejsce pracy wskazano Republikę Słowacką, czas pracy określono na 10 godzin miesięcznie, a wynagrodzenie określono na kwotę 40 euro miesięcznie. Takie zadeklarowanie czasu pracy i wysokości umówionego wynagrodzenia skłania do wniosku, że świadczona przez apelującą praca byłaby właśnie marginalna w porównaniu do prowadzonej przez nią w Polsce działalności gospodarczej, gdyż uzyskane w ten sposób wynagrodzenie nie pokrywałoby nawet kosztów dojazdu do pracy, jak i kosztów niezbędnego utrzymania poza miejscem zamieszkania (wyżywienia, noclegu, przemieszczania się) na terenie państwa, w którym miała być świadczona praca. Powyższe prowadzi do wniosku o nietrafności wyżej cytowanego zarzutu (pkt 1b apelacji).

Reasumując stwierdzić należy, że jedynym tytułem dla wnioskodawczyni do podlegania ubezpieczeniom społecznym jest prowadzona przez nią w Polsce działalność gospodarcza, co znalazło odzwierciedlenie w treści zaskarżonej decyzji organu rentowego wydanej również w oparciu o odpowiednie powołane w tej decyzji przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wobec naprowadzonych rozważań Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wywiedziona apelacja nie zawierała usprawiedliwionych zarzutów, dlatego też podlegała ona oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko SSA Maria Pietkun SSA Barbara Staśkiewicz

R.S.